Lietas materiāli Nr.124004413

Lietvedības Nr.104AA-1033-13/9

S P R I E D U M S

Rīgā, 2013.gada 26.novembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese I.Amoliņa

tiesneši I.Logina un J.Stukāns

2013.gada 14.novembrī rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par **/pers. B/, personas kods /personas kods/,** saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8} panta sestās daļas,sakarā ar /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību par Ogres rajona tiesas 2013.gada 19.aprīļa spriedumu.

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

k o n s t a t ē j a :

2012.gada 28.oktobrī valsts policijas KPP PPP Ceļu policijas bataljona 12.rotas jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PD 799538 par to, ka 2012.gada 28.oktobrī pulksten 02:40 /pers. B/ vadīja transportlīdzekli Audi A4 ar valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/ caur apdzīvotu vietu Ķegums pa autoceļu Rīga-Daugavpils no Ķeguma prospekta uz Ciemupi ar ātrumu 75 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h, ko nosaka ceļa zīme Nr. 518 (apdzīvotas vietas sākums). Ātrums fiksēts ar ierīci „Iskra-1" Nr.13282, minimālais braukšanas ātrums ir 72 km/h. /pers. B/ tika uzrādīts fiksētais braukšanas ātrums un fiksēšanas laiks 2 minūtes un 21 sekunde.

No protokolā fiksētā izriet, ka /pers. B/ tika uzlikts naudas sods Ls 30 apmērā, norādot, ka tika pārkāptas Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk tekstā – CSN) 114.punkta prasības. Atbildība par pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – APK) 149.^{8}panta sestajā daļā.

Nepiekrītot šim lēmumam /pers. B/ to apstrīdēja un ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2012.gada 30.novembra lēmumu Nr.3663 VP KPP PPP CPB jaunākā inspektora 2012.gada 28.oktobra lēmums atstāts negrozīts.

Nepiekrītot lēmumam, /pers. B/ vērsās ar sūdzību Ogres rajona tiesā.

Ar Ogres rajona tiesas 2013.gada 19.aprīļa spriedumu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2012.gada 30.novembra lēmums Nr.3663 atstāts negrozīts, /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka lietā ir pietiekami pierādījumu, kas apstiprina /pers. B/ vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Administratīvā pārkāpuma fiksēšanai izmantota ātruma mērīšanas iekārta „Iskra-1"Nr. 13282 D (uzlīme Nr.86505), kuras verificēšanas sertifikātā Nr.E0595V12 norādīts, ka konkrētā mērīšanas iekārta derīga līdz 2013.gada 1.oktobrim. Braukšanas ātrums un laiks no tā fiksēšanas brīža tika uzrādīts vadītājam. Tiesa secinājusi, ka policijas darbinieki ātruma mērījumu, kas norādīts protokolā, ir fiksējuši ar braukšanas ātruma kontrolei paredzētu mērierīci, tādēļ nav pamata apstrīdēt uzrādīto mērījuma rezultātu.

Par pirmās instances tiesas spriedumu /pers. B/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz pirmās instances tiesas spriedumu atcelt un administratīvā pārkāpuma lietu izbeigt. Sūdzībā norādīts, ka lietas materiālos nav ziņu, kas pierādītu to kāds braukšanas ātrums bija /pers. B/ transportlīdzeklim un ka tas tika fiksēts apdzīvotā teritorijā, par ko lietā pastāv strīds. No policijas ziņojumiem un lietas materiāliem nav gūti pierādījumi un apstiprinājumi tam, ka šis ātrums bijis fiksēts viņa vadītajam transportlīdzeklim un ka tas fiksēts apdzīvotā vietā. Tiesa par galveno pierādījumu lietā atzinusi administratīvā pārkāpuma protokolu, kuram /pers. B/ nav piekritis, izdarot tajā atzīmi, ka viņš tam nepiekrīt. /pers. B/ uzskata, ka ar šādu atzīmi ir apstrīdējis protokolā norādīto, tas viņam neuzliek pienākumu sniegt papildus paskaidrojumus, bet gan policijas darbiniekiem uzliek par pienākumu gūt papildus pierādījumus. Uzskata, ka nav pierādīts kuram tieši transportlīdzeklim ātruma mērīšanas ierīce ir fiksējusi ātrumu.

Bez tam, policijas darbinieki apturēja viņa vadīto transportlīdzekli vietā, kurā apstāties aizliegts, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumus un radot draudus ceļu satiksmes drošībai, kā arī, policijas darbinieks vairākkārt atteicās uzrādīt savu dienesta apliecību un tādā veidā neievēroja likuma „Par policiju" 5. panta ceturtās daļas nosacījumus, kas liek šaubīties par policijas darbinieka kompetenci un spēju veikt savus dienesta pienākumus, kā arī, izmantot ātruma noteikšanas mērierīces.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādīto un ievērojot Latvijas APK 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumus, Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas kārtība ir ievērota un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta nosacījumiem apelācijas sūdzība apgabaltiesā ir izskatāma rakstveida procesā, bet pamats tiesai pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu par sūdzības izskatīšanu tiesas sēdē netiek objektīvi konstatēts.

Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka Ogres rajona tiesas 2013.gada 19.aprīļa spriedums ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība noraidāma kā nepamatota.

Krimināllietu tiesu kolēģija, pārbaudījusi pirmās instances tiesas spriedumā ietvertos argumentus, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kā arī, vispusīgi novērtējusi pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus, tāpēc Krimināllietu tiesu kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā norādītajai motivācijai.

Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Latvijas APK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme pareizā lietas izlemšanā, kā to nosaka Latvijas APK 243.panta regulējums. Tāpat Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka Latvijas APK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

No minētā secināms, ka to cik ticamas pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, jāizvērtē, aplūkojot visus procesā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā saistībā. Tikai pastāvot saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, tās jāvērtē par labu pārkāpējam.

Krimināllietu tiesu kolēģija, izvērtējot lietā esošos materiālus, pievienojas pirmās instances tiesas atzinumam, ka nav pamata neticēt policijas darbinieku ziņojumos norādītajam, ka ātruma mērījums tika veikts tieši /pers. B/ vadītajam transportlīdzeklim. Policijas darbinieku ziņojumos sniegtās ziņas ir loģiskas un secīgas, izslēdzot saprātīgas šaubas par to ticamību. Lai gan policijas darbinieku paskaidrojumi un dienesta ziņojumi paši par sevi nav uzskatāmi par absolūti ticamiem un neapstrīdamiem, tomēr policijas darbinieku sniegtajām ziņām par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas ziņas par faktiem, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (skat. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā Nr.AA13-05/5 un 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.AA666-05/5).

Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka administratīvā pārkāpuma lietā šaubas par personas vainu nevar radīt apstāklis, ka tajā nav tehniskā veidā iegūti pierādījumi, jo tiesa izvērtē pierādījumus to kopumā un savstarpējā saistībā un izskatāmajā lietā esošais pierādījumu kopums atzīstams par pietiekamu, lai atzītu, ka sūdzības iesniedzējs ir vainojams viņam inkriminētajā administratīvajā pārkāpumā. Krimināllietu tiesu kolēģija, izvērtējot lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kas liecinātu par policijas darbinieku ieinteresētību lietas iznākumā vai vēlmi apmelot sūdzības iesniedzēju. /pers. B/ apelācijas sūdzība nesatur faktus par lietas apstākļiem, kas nebija zināmi, pieņemot nolēmumu pirmās instances tiesā un kas būtu par pamatu likumīga sprieduma atcelšanai.

Izvērtējot /pers. B/ apelācijas sūdzībā norādīto par policijas darbinieku rīcību, apturot viņa vadīto transportlīdzekli tam neatļautā vietā, kā arī, atteikumu uzrādīt viņam dienesta apliecības, tiesu kolēģija secina, ka norādītie apstākļi nav attiecināmi uz pierādāmajiem apstākļiem lietā. Krimināllietu tiesu kolēģija norāda, ka ja sūdzības iesniedzēja rīcībā ir fakti par policijas darbinieku iespējamu prettiesisku rīcību, viņam bija jāvēršas ar iesniegumu tiesībsargājošās institūcijās likumā noteiktajā kārtībā.

Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka Ogres rajona tiesa konkrētās pārkāpuma lietas izskatīšanas ietvaros ir ievērojusi vispārīgos tiesību principus un normatīvo aktu regulējumu.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}, 289.^{21}, 289.^{22}pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a :

Ogres rajona tiesas 2013.gada 19.aprīļa spriedumu atstāt negrozītu, /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sagatavošanas dienā.

Tiesnese (personiskais paraksts) I.Amoliņa

Tiesneši (personiskais paraksts) I.Logina

(personiskais paraksts) J.Stukāns